

הדרך להתקשרות חזקה לרבי זה

להאריך ולכוון בתפילה

התוועדות חסידית מאלפת עם הרה"ח הרב יוסף יצחק שיחי' קסלמן
משפיע ישיבת 'תומכי תמימים ליובאוויטש' יוהנסבורג, דרום אפריקה

לחשוב איך הקדוש ברוך הוא מנהל את העולם. איך כל יהודי יקר אצל הקדוש ברוך הוא, הרבה יותר מאהבת הורים זקנים לבן יחיד. איך הרבי חושב עליך 24 שעות 7 ימים ללא הפסקה. בתפילה זה הזמן שהאדם מתקשר בצורה אישית עם אלוקות. שאלוקות תהיה יותר מוחשית.

אני זוכר שבתקופה שהייתי בין השלוחים לשיבה במונטריאול, המשפיע ר' ניסן ע"ה **נמנוב** הגיע להתוועד שם. כמובן שהייתה התוועדות מלאה וגדושה עם המון אנשים. כל אנ"ש והבחורים, חסידי פולין ועוד. אני זוכר איך שהוא התוועד בכזו מתקיות ותמימות פשוטה על ההתקשרות לרבי מלך המשיח..

זו הייתה תחושה נפלאה.. כולם הרגישו שאצל ר' ניסן 'התקשרות' זה משהו אמיתי. וזאת שמשום שהוא התפלל והתבונן בהתקשרות שלו לרבי. זה לא הגיע רק מ'הרגשים' בהתוועדות.. הוא החדיר את האהבה לרבי בצורה פנימית בתפילה.

הדרך לתבוע את הגאולה

כך זה גם בנושא של משיח. הרבי שליט"א דורש בכ"ח ניסן תנש"א שנצחק 'משיח' באמת ('מיט אן אמת'). איך אפשר לדרוש באמת גאולה בלי 'עבודת התפילה' בשביל לרצות גאולה, חייבים להתבונן ולהתפלל באריכות! הרי מה יקרה כשיבוא משיח? אלוקות תתגלה לכל. ולמה שאנחנו נרצה גילוי אלוקות? לכן צריך להתפלל. בתפילה מרגישים מה זה 'גילוי אלוקות'. כמו שכתוב בחסידות שהתפילה היא 'גאולה פרטית'.

כמובן שגם כאשר יהודי לא מספיק מכוון בברכת 'את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח', זה עדיין מקרב את הגאולה. אבל כנראה שהרבי דורש צעקה פנימית, מהעצם. כידוע שמה שגרים לגאולת מצרים, זו הייתה צעקת בני ישראל מעצם נפשם לקדוש ברוך הוא. שהרי לכאורה כבר 68 שנה עם ישראל צעק שרוצה גאולה. אז מה קרה פתאום? אלא שזו הייתה צעקה מסוג אחר לגמרי. צעקה פנימית מעומק הלב, 'צעק ליבם'.

כך אנחנו צריכים שהצעקה שמשח יבוא תתפרץ לנו מהלב. ו'איזוהי עבודה שלב? זו תפילה'. על ידי התפילה אפשר להגיע לרצות משיח באמת. לחיות משיח באמת. שאלוקות תרגש אותי. שיהיה לנו רצון שיהיה גילוי אלוקות. צריך שהצעקה של 'עצם הנשמה', תחדור בשכל ובמידות, ואז זה פנימי. כך אפשר לדרוש באמת משיח..

שלא ייעלם הכל בבוקר..

החשיבות הקריטית שרבותינו נשיאנו נתנים לעבודת התפילה, מלמדת בצורה ברורה עד כמה 'עבודה' זו היא מרכזית בחייו של חסיד. הרבי מחנך אותנו ש'עבודת התפילה' היא נחוצה בדור הגאולה, יותר מבעבר.

מסופר על קבוצה מחסידי פולין, שהיו מתפללים במהירות ובהתלהבות, שזלזלו בחסידי חב"ד שמאריכים בתפילה. הם אמרו לחב"דניקים: כאשר נוסעים בעגלה ויש גוי מגושם שרוצה להיכנס ולעשות שמות בנוסעים. מהי העצה? להאיץ בסוסים ולברוח כמה שיותר מהר. לא להתאבק ולהתדיין איתו. כך בתפילה, צריך למהר ולברוח מהיצר הרע, ולא להתבונן ולהאריך בתפילה..

ענו לו החסידים בפיקחות: ומה לעשות שהגוי כבר עלה לתוך העגלה? אז כבר אין ברירה, אלא להתאבק עימו פנים בפנים.. כך בתפילה, אין איך לברוח מהיצר הרע, מאחר שהוא נמצא בתוכנו.. לכן צריך להתמודד איתו. להתבונן בחסידות בצורה שגם נפש הבהמית תבין ותרגיש את האמת האלוקית. וזה לוקח הרבה זמן.. ולכן חסידים מאריכים בתפילה.

המלחמה הכי חזקה

בדומה לכך פעם שמעתי מסבי (המשפיע הנודע ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן) בהתוועדות, שיש בחורים שמתלוננים אצלו שדווקא לאחר שהם התחילו להתפלל באריכות, יש להם יותר 'מחשבות זרות'. ענה להם הסבא: בוודאי שזה ככה. כתוב 'לאום מלאום יאמין'. כאשר היצר הרע רואה שחסיד מתפלל באריכות, הוא יודע שכאן תהיה קבורתו.

החסיד הולך להשתנות בצורה פנימית ולהתמסר לגמרי לאלוקות. אז הוא מוציא את מירב הכוחות שלו, ונלחם שהחסיד לא יצליח בתפלתו. אבל, סיים הסבא, לא צריך להתפעל ממנו.. צריך לזרוק אותו.. רבותינו נשיאנו נותנים חשיבות מרכזית 'לעבודת התפילה'. הדוגמא שמובאת בחסידות לחיוניות של התפילה, עבור קיום כל התורה והמצוות, היא מ'חוט השדרה' שהוא היסוד של הגוף כולו. ככה גם התפילה היא היסוד של הכל.

מה הקשר בין התקשרות לרבי לתפילה?

כל דבר שהאדם רוצה להפנים לעצמו, זה מתבצע על ידי 'עבודת התפילה'. אם זה חסידות, אם זה התקשרות לרבי מלך המשיח, אם זה משיח. כל דבר חודר בצורה פנימית ואמיתית על ידי התפילה. כאשר יש רק 'חכמה' ו'בינה', אבל אין 'דעת' (שזה התקשרות וההעמקה בתפילה), אז לא נשאר. זה חולף. אם רוצים להתקשר לעניין של אלוקות, חייב להיות 'דעת', חייבים להתפלל!

כמו שכתוב ב'היום יום' שהרגשה באלוקות היא רק בתפילה. התפילה זה זמן מסוגל ועת רצון להתחבר לאלוקות. לחוש את האמת האלוקית. לחוות את האמיתות של האלוקות. אז אם רוצים להתחבר למשהו, להרגיש אותו באמת, צריך לחשוב ולהתבונן בו לפני התפילה ובתפילה. לחשוב על פרק תניא, על 'מאמר' חסידות, על התקשרות לרבי.

דבר הנשיא

הרגש נובע מאריכות התפילה

'עצה להתבוננות או להתרגש מפירוש המילות.. מובן שכשמוסיפים על הזמן - גם ההרגש נתגלגל. ועוד עניין, כשאין אפשרי להוסיף על הזמן, כשמחלקים ההתבוננות לאיזה פעמים. וכידוע סיפור 'ק"ק מר"ח אדמו"ר, על אופן עבודת סוג חסידים אחד שבכל יום היו מתבוננים בחלק מסויים של התפילה, התבוננות עמוקה, וליום שלאחריו ממשכים בעוד חלק'.

אגרות קודש חלק י"ט עמוד קצד

...
'כנסת לבית הכנסת כדי להתפלל. אל תשכח היכן אתה נמצא. במקדש מעט. אל תשכח לשם מה כנסת: כדי להתפלל לקדוש ברוך הוא'.

שיחת י"ג תשרי תשמ"ג

כאן נשאלת השאלה, למה באמת כל כך חשוב להתפלל באריכות? התשובה לכך פשוטה. אלוקות זה דבר שרחוק מאיתנו. לבד זאת שנולדנו אנשים מגושמים, גם בכל רגע ורגע ביום אנחנו רואים מול עינינו דבר אחד - גשמיות. כל הזמן קורים לנו מקרים ש'מוכיחים' לנו, שגשמיות זה מציאות. כאן מגיעה חסידות ואומרת לנו: 'אין עוד מלבדו'.

אז קל להגיד את זה אחרי 'משקה' בפארבינגען.. אבל אם זה יוצא רק בהתוועדות, אז זה דמיונות שווא (ולכן לכאורה הרבי הגביל את שתיית המשקה' בדורנו, מאחר שזה יכול לגרום לבריחה מהמציאות ומ'עבודה'). בלילה החסיד זעק בכל כוחו 'התקשרות' ואין עוד מלבדו, אך למחרת בקומו משנתו הכל נעלם, 'כחלום יעוף.. אז אין אפשר להפנים ולחיות את העבודה שהכל זה אלוקות? רק על ידי התפילה.

ממה אפשר 'לחיות' כל החיים?

אחד כתב לרבי מלך המשיח, שהוא לומד את ספר ה'תניא' וזה לא עוזר לו. ענה לו הרבי, שחסידים 'חיו' עם כמה שורות מה'תניא' כל החיים.. זאת אומרת, שאפשר ללמוד הרבה חסידות, אבל בשביל לחיות חסידות - צריך להתעסק ב'עבודת התפילה'. אפשר 'לחיות' עם מאמר חסידות אחד כל החיים! כאשר מתפללים, אז החסידות משנה את הלומד והופכת אותו מבפנים. זה לא עוד טקסט שצריך להבין.. זו השכלה אלוקית!

לדוגמא, אם נתבונן רק בשורה הראשונה בפרק ב' ב'תניא': 'נפש השנית בישראל היא חלק אלוקה ממעל ממש'. אם מפנימים את העוצמה שהוכנסה בשורה הזאת, קולטים שאנחנו והקדוש ברוך הוא דבר אחד ממש! במילא יש לנו כוחות בלתי מוגבלים. אז אפשר לחיות את האין סוף שקיים בכל אחד. אז כל אחד חש איך הוא לבדו יכול להביא את המשיח. אז אפשר להגיד את המילים האלו. אבל צריך להרגיש אותם. אז החיים הם טובים, בגשמיות וברוחניות.

התפילה לא משפיעה?

יש כאלו שמתלוננים שהם התפללו באריכות וזה לא השפיע עליהם. שמעתי על זה של משל יפה מאבי (הרה"ח ר' וועלוול ע"ה קסלמן), על אדם אחד שהלך לרופא מחמת חוסר במשקל. הרופא בדק אותו ואמר לו שיאכל תפוחים, וזה יגרום לו להשמיין.

מיד לאחר שהוא אכל תפוח אחד, הלך מיודענו לבדוק את משקלו, שכמובן לא גדל... כך זה גם ב'עבודת התפילה'. זו עבודה פנימית שמשנה לאט לאט. זה לא קורה בבת אחת. לא נהיים 'בינונים' מתפילה אחת ב'עבודה'. 'מעט מעט אגרשנו'. אבל בהחלט פתאום רואים שינויים. שינויים מהותיים.

אני מכיר בחור שנכנס לרבי מלך המשיח 'ליחידות', והרבי אמר לו שיתפלל באריכות. לאחר שנה הוא נכנס שוב, וכתב במכתב שהתפילה לא

מרירות מוכרחת ל'עבודה'

'הזמנים של מרירות הם בקריאת שמע שעל המיטה ותיקון חצות, וקודם התפילה או בתפילה גופא בין פרק לפרק.. צריכה להיות ההקדמה של מרירות..

וזהו בלי ספק הסיבה אצל כמה עובדי ה', שהם עובדים ועובדים [בתפילה] וזה לא פועל: זה בגלל שהם לא עשו את ההקדמה של מרירות. וענין המרירות גופא הוא על ידי השגה.. רק העיקר הוא שצריך להתבונן בזה [בעניין בחסידות], ולאחר מכן להפוך זאת לעבר עצמו ומוה נהיה אצלו מרירות. ואז המרירות היא מרירות אמיתית, מרירות 'עשירה', ואז הוא כבר לא בעל 'מרה שחורה'.

ספר השיחות 'תורת שלום', עמוד 216-217

חיים זקיימים

משפיעה עליו. כאשר הרבי הגיע לשורה הזו במכתב, הרבי קרא זאת בקול במנגינת תמיהה: 'גידאוונט ב'עבודה' ובמתינות און דאס ניט גארנישט ניט גיעלפט'! עס קעניט זיין! [=התפללת ב'עבודה' ובמתינות וזה לא פעל מאומה! לא יכול להיות!]

בישיבה קטנה אחת, היו בחורים צעירים שהתפללו באריכות, והמשפיע בישיבה כתב מכתב לרבי, ובו הסביר לרבי שלדעתו הצעירים הללו 'חיים בפנטזיה', מדמיינים.. והוא רוצה לגרום שיפסיקו להאריך. הרבי ענה לו שלא יעצור אותם בזה, מאחר שגם אם הם לא מתבוננים כדבעי, התפילה מרוממת ועוזרת להם למעשה בפועל.

בכלל צריך לדעת שהתפילה צריכה לשנות את כל היום. כאשר הולכים ברחוב, לא מסתכלים היכן שלא צריך. חושבים חסידות. לעשות עוד טובה ליהודי באהבת ישראל, זוהי תוצאה מהתפילה. 'אהוב מה שהאהוב אוהב'. גם לפני השינה, צריך לחשוב על ההתבוננות שחשבת בתפילה. על האהבה של הרבי אליך.

איך מתחילים להתפלל?

נו, איך מתחילים 'להתפלל'? לכאורה ישנם כאלו שקשה להם להתרכז, ואיך בבת אחת יתרכזו בכל התפילה? אז שמעתי שהיה אחד שהתלונן לרבי מלך המשיח, שבתפילת 'שמונה עשרה' יש לו הרבה 'מחשבות זרות'. אמר לו הרבי שייקח על עצמו לכוון בברכה אחת. אבל על ברכה זו, להשקיע את כל הכוחות והמאמצים להתפלל בכוונה. שאר הברכות אחרי זה, יהיה מה שיהיה.. כמובן שינסה לכוון גם אז, אבל שיתמקד בברכה 'שלו'.

זה דומה למה שהרבי סיפר כמה פעמים, על חסידים שהיו עושים 'קנייטש' [=קיפול] בסידור, עד למקום שהתבוננו והתפללו כדבעי, ואת שאר התפילה המשיכו בצורה פשוטה, ללא העבודה הפנימית. זאת אומרת, שצריך להתחיל מברכה אחת ובהדרגה להוסיף בזה עוד קטעים בתפילה.

להשקיע בקביעות

לכל אחד ישנם קטעים שקל לו להתחבר אליהם. כל אחד צריך למצוא את הקטעים שלו, ושם להתחבר למילים. לתת לעצמו את האפשרות להתרגש, להשתפר..

כל אחד יכול להתחבר לתפילה, להרגיש את המילים. זה דברים שנוגעים לאדם. צריך פשוט לחשוב את פירוש המילים שאומרים בקביעות, יום אחרי יום. לאט לאט הדברים שהחסידי מפנים, מקבלים משמעות אחרת לגמרי, בצורה שהוא לא יכול היה לשער לעצמו כזה דבר קודם לכן. לא 'פנטזיות'.. אלא פתאום מרגישים חיבור אמיתי יותר לקיום הבורא, שאלוקות זה דבר מוחשי.

לעילוי נשמת הגאון החסיד המשפיע הרב חיים לוי יצחק ע"ה גינזבורג

מהפיכת ההנגשה מתעצמת!

ניתן להשיג בחי"ש הפנת המעשיית, בחי"ד שופ, ובחשיית בשכונת 'קיאאו' הייטס'

בתגהת המשפיעים הרב יוסף יצחק אופן הרב נתן שפירא

לפי"מ מס"ס: LZMH-ZH@GMAIL.COM

לתרומות והקדשות
LGCH770@GMAIL.COM

להצטרפות לקבוצת 'יוצא שקטה'
שלחו בקטה לטלספר: +1.929.215.8983

הספר הפופולארי שכתב את חב"ד

אתר 'לחלוחית גאולתית'
DID.LI/LGCH770

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד